

BEROEP in CASSATIE d.d. 22.12.2005 door en
, beklaagden, tegen alle beschikkingen van
het arrest

BEROEP IN CASSATIE
verworpen op

012 MEI 2006

Nr.
van het arrest

Nr. 2005/5364
van het repertorium

Nr. 767 P 2000
van het parket-generaal

URBANISATIE

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen

1.
schrijnwerker,
geboren te op
wonende te

beklaagde

2.
verpleegster,
geboren te op
wonende te

beklaagde

beide beklaagden aanwezig en bijgestaan door Mr.
, advocaat bij de balie van

Beklaagd van:

De eerste en de tweede:

te

Om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, om door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden.

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970 en gecoördineerd op 20 oktober 1996 door het decreet betreffende de ruimtelijke ordening (art. 42)

- zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen, als uitvoerders en als mede-eigenaars die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting hebben toegestaan of gedoogd die tot de werken opdracht hebben gegeven:

op het onroerende goed gelegen te gekadastreerd als met een globale oppervlakte van 3 ha, 13 a, 12 ca eigendom van eerste en tweede gedaagde.

de hiernavermelde werken in artikel 44 omschreven:

van 04 september 1983 tot 25 februari 1999 te hebben instandgehouden:

1. Weekendwoning opgetrokken in hout en afgedekt met een zadeldak uit pannen. De fundering bestaat uit beton en welfsels. De oppervlakte van de weekendwoning bedraagt 10 x 6 m met een boven- en benedenverdieping en voor- en achteraan een terras en een erker.

2. Schuur in hout opgetrokken, rustend op een betonnen fundering en afgedekt met een zadeldak uit pannen. De oppervlakte van de schuur bedraagt 6 x 6,5 m.

van 19 november 1992 tot 25 februari 1999 te hebben instandgehouden:

3. Dijk, aangelegd langs een van de oevers van de aanwezige vijver, met lengte van 127 m en een breedte van 5 tot 8,5 m. Voor de aanleg werden inerte afvalstoffen aangewend, bestaande uit

Zegt voor recht dat voormelde geldboeten verhoogd worden met telkens 1990 opdecimen en gebracht op dertigduizend frank voor ieder.

Verwijst beklaagden solidair tot de kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden op zesduizend drieëndertig frank.

Veroordeelt beklaagden ieder tot betaling van de parafiskale kostenpost van duizend frank.

Verwijst beklaagden bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ieder tot betaling van een bedrag van tien frank, telkens verhoogd met 1990 opdecimen en gebracht op tweeduizend frank voor elk.

Rechtdoende op de vordering van de gemachtigde ambtenaar:

Beveelt het herstel van de plaats gelegen te
gekadastreerd in de
vorige staat door het slopen van de
wederrechtelijk opgerichte constructies
(weekendwoning en schuur) en het verwijderen uit
de vijver van alle wederrechtelijk gestorte inerte
afvalstoffen binnen een termijn van twaalf maanden
te rekenen vanaf de datum waarop onderhavig vonnis
kracht van gewijsde zal hebben gekregen.

Beveelt dat voor het geval de plaats niet in de
vorige staat hersteld is binnen de gestelde
termijn, de gemachtigde ambtenaar van ambtswege in
de uitvoering ervan kan voorzien en gerechtigd is
de van de herstelling afkomende materialen en
voorwerpen te verkopen en vervoeren, op te slaan
en te vernietigen op een door hem gekozen plaats.

Zest dat de beklaagden gehouden zijn alle
uitvoeringskosten verminderd met de opbrengst van
de verkoop der materialen en voorwerpen te
vergoeden op vertoon van een staat, begroot en in-
vorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden solidair tot betaling van
een dwangsom van 2.000 F per dag dat zij na het
verstrijken van hogergestelde termijn in gebreke
zullen blijven in verband met het bevolen herstel.

* * *

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord de beide beklaagden in hun middelen van verdediging, ontwikkeld door mr. advocaat bij de balie van

Gelet op de door deze partijen neergelegde stukken;

Overwegende dat de hogere beroepen van de beklaagden en van het Openbaar Ministerie, naar vorm en termijn regelmatig, ontvankelijk zijn;

Overwegende dat de feiten van de tenlastelegging dienen geactualiseerd te worden aan de huidige wetgeving; dat bijgevolg de tenlastelegging dient aangevuld te worden met de woorden:

"de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003";

Dat de feiten, voorwerp van de strafvervolgung ten laste van de beklaagden, door deze actualisering niet gewijzigd worden en de beklaagden daarvan kennis hadden en zich daarop konden verdedigen nu de tekst van deze actualisering aan het dossier gevoegd werd bij kantschrift van het Openbaar Ministerie van 7 maart 2005;

Overwegende dat de eerste rechter terecht de materiële vergissing herstelde betrekkelijk de misdrijfperiode van het in stand houden van de weekendwoning en de schuur m.n. van 4 september 1986 in plaats van 4 september 1983;

Dat het Hof vaststelt dat partijen zich hierop hebben kunnen verdedigen en dat de feiten zelf die het voorwerp van het onderzoek uitgemaakt hebben, door deze verbetering niet werden gewijzigd;

Overwegende dat de schuld van de beide beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten zoals geactualiseerd en in de tijd verbeterd bewezen is

gebleven na hernieuwd onderzoek door het Hof ter terechtzitting en aan de hand van de stukken waarop het Hof vermag acht te slaan en om de oordeelkundige overwegingen van de eerste rechter, door beklagden niet weerlegd zijnde, die het Hof bijtreedt en alhier overneemt en als volgt aanvult;

Dat de door de beklagden in stand gehouden dijk en zoals destijds en in die mate uitgevoerd door de beklagden als een aanmerkelijke wijziging van het reliëf dient aangezien gelet op de invloed van die wijziging op de bestemming, het feitelijk gebruik of het uitzicht van het terrein; dat bovendien het de bedoeling was van de beklagden om een natuurfenomeen ter plaatse met name mogelijke overstromingen in een natuurgebied met opzet tegen te gaan hetgeen ten overvloede erop wijst dat de daartoe uitgevoerde reliëfwijziging zeker aanmerkelijk is;

Overwegende dat de in stand gehouden bouwwerken gelegen zijn in natuurgebied, een ruimtelijk kwetsbaar gebied uitmakende als bepaald door artikel 146 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zoals gewijzigd en dat alzo de strafsanctie zoals voorzien in dat artikel nog steeds geldt;

Overwegende dat de eerste rechter terecht aannam dat de verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat bij toepassing van artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek alleen de zwaarste straf dient uitgesproken;

Overwegende dat thans in graad van hoger beroep de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt;

Dat immers het dossier na het aantekenen van de hogere beroepen bij kantschrift van 13 juni 2000 werd overgemaakt aan de hoofdgriffier van dit Hof van beroep en aldaar ontvangen op 14 juni 2000 waarna het bevel tot dagvaarden voor dit Hof van beroep slechts uitgevaardigd werd op 7 maart 2005 terwijl voor die veel te lange tussenperiode geen redelijke verklaring voorligt;

Dat deze overschrijding van de redelijke termijn te dezen en gelet op de omstandigheden van het dossier aanleiding is om geen straf uit te spreken en beide beklagden enkel te veroordelen bij eenvoudige schuldverklaring overeenkomstig artikel

21 ter van de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering;

Overwegende dat nu de feiten bewezen zijn de eerste rechter terecht is ingegaan op de herstellvordering van de thans stedenbouwkundig inspecteur zoals uitvoerig gemotiveerd in diens vordering tot herstel;

Dat deze vordering rechtsgeldig opgesteld werd, de wil van de overheid op duidelijke en niet mis te verstane wijze weergeeft, steunt op de concrete gegevens van de zaak en op motieven van goede ruimtelijke ordening, niet kennelijk onredelijk is terwijl verder er geen schending is van artikel 159 G.W.;

Dat deze herstellvordering zowel intern als extern wettig is en op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel beoogt van de gevolgen van de door de beklaagden gepleegde misdrijven en dat het niet de rechter is die de aard van de herstelmaatregel bepaalt noch heeft deze te oordelen over de opportuniteit ervan;

Overwegende dat het herstel in de oorspronkelijke staat te dezen slechts kan inhouden enerzijds het slopen van de bewuste constructies zijnde de weekendwoning in hout met een zadeldak uit pannen, met fundering in beton en welfsels, met een oppervlakte van 10m x 6m, met een boven- en benedenverdieping, met voor- en achteraan een terras en met een erker alsmede van de in hout opgetrokken schuur, rustend op een betonnen fundering en met een zadeldak uit pannen met een oppervlakte van 6m x 6,5m en anderzijds het verwijderen uit de vijver van alle wederrechtelijk gestorte inerte afvalstoffen bestaande uit vloertegels, hardboardplaten, dakpannen, betontegels, betonblokken, steengruis, beplastering en steenpuin waaroverheen een laag aarde;

Overwegende dat de termijn voor het herstel dient te worden bepaald op één jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Overwegende dat het gepast is om een dwangsom op te leggen en het bedrag ervan te bepalen op 50,00 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag

na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het
huidig arrest vooraf werd betekend;

OM DEZE REDENEN:

HET HOF,

Recht doende op tegenspraak,

Gelet op de artikelen

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van
15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200,
202, 203, 203 bis, 210, 211 wetboek van
strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 50, 65, 66 strafwetboek
- 21ter van de wet van 17 april 1878
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart
1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van
22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van
29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van
het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66,
68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober
1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150,
151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204
decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie
van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2
decreet van 28 september 1999, gew. art. 16,
34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april
2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli
2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart
2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart
2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het
decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en
48 decreet van 21 november 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 91 van het K.B. van 28 december 1950, gewijzigd
door artikel 1 van het K.B. van 11 december
2001
- 1385bis gerechtelijk wetboek

Ontvangt de hogere beroepen;

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging
zoals hiervoor vermeld (pagina 5);

Bevestigt het bestreden vonnis in zo verre het:

- de materiële vergissing herstelde betrekkelijk de misdrijfperiode van het in stand houden van de weekendwoning en de schuur zoals voormeld,
- oordeelde met betrekking tot de schuld van de beide beklaagden aan de hen ten laste gelegde feiten zoals geactualiseerd en verbeterd in de tijd,
- aannam dat de verschillende misdrijven zoals aangenomen en bewezen bevonden de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet;

Wijzigt voor het overige het bestreden vonnis en verder opnieuw recht doende;

Veroordeelt beide beklaagden bij wijze van eenvoudige schuldigverklaring;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke staat door enerzijds het slopen van de bewuste constructies zijnde de weekendwoning in hout met een zadeldak uit pannen, met fundering in beton en welfsels, met een oppervlakte van 10m x 6m, met een boven- en benedenverdieping, met voor- en achteraan een terras en met een erker alsmede van de in hout opgetrokken schuur, rustend op een betonnen fundering en met een zadeldak uit pannen met een oppervlakte van 6m x 6,5m en anderzijds het verwijderen uit de vijver van alle wederrechtelijk gestorte inerte afvalstoffen bestaande uit vloertegels, hardboardplaten, dakpannen, betontegels, betonblokken, steengruis, beplastering en steenpuin waaroverheen een laag aarde;

Bepaalt de termijn voor het herstel op ÉÉN JAAR vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen één jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van

de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot het betalen van een dwangsom van VIJFTIG EURO per dag vertraging indien niet vrijwillig wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal opvorderbaar zijn vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de overige kosten in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 157,10 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
ZEVEN DECEMBER TWEEDUIZEND EN VIJF

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Substituut-procureur-generaal

Griffier